

[Jens Thoft]

Jeg må straks undskylde over for hr. Stavad. Jeg havde misforstået Det Radikale Venstre, for medens fru Aase Olesen ved førstebehandlingen advarede imod, at man kunne spekulere i ikrafttræden, og under førstebehandlingen gav udtryk for, at hun kunne støtte et forslag, der sikrer, »at der ikke er huller i systemet«, konstaterer jeg nu, at Det Radikale Venstre alligevel vælger den løsning, som lader en ladeport stå åben, og som med sikkerhed ikke vil forhindre, at salget og annonceringen af salget af tomme aktieselskaber vil fortsætte også efter, at vi har vedtaget dette lovforslag. Det beklager jeg. Jeg synes, det er for sølle, at Det Radikale Venstre ikke vil være med til at lukke et så oplagt hul. Det er nemlig sådan, at man blot kan anbringe en erhvervsmæssig aktivitet i et af de tomme selskaber; i så fald er der ingen problemer i at overføre underskuddet.

Glistrup (FP):

Hr. Stavad kørte på ny drøftelsen i muddergroften allerede i sine indledende sætninger, hvor han fastslog, at Socialdemokratiet har fremsat et forslag, og at regeringen har fremsat et forslag, og da han gik videre, nævnte han ikke det væsentlige, nemlig at Fremskridtspartiet har fremsat to forslag.

Hermed vil jeg ikke sige, at Fremskridtspartiets forslag er dobbelt så gode som Socialdemokratiets eller dobbelt så gode som regeringens, for både Socialdemokratiets og regeringens forslag er noget negativt, så hvis det var dobbelt så godt, ville det jo være yderligere meget negativt.

Men sagen er, at Fremskridtspartiets forslag giver den lette, elegante, retfærdige løsning på det problem, som de andre tumler med, og som de andre kun forværrer, hvad enten det er Socialdemokratiets forslag, eller det er regeringens forslag, eller det er en hybrid, som det nu ser ud til at vi skal stemme om, imellem disse to umage forældre, som man vil kombinere på den ene eller på den anden måde. Det er jo sørgeligt, når man må fornemme – og det har jeg da fornemmet med meget stor sikkerhed – at det langt om længe er gået op for så at sige alle i og uden for denne sal, der har interesseret sig for dette problem, at problemet kan løses igennem vedtagelsen af et af eller begge de to forslag, som står på dagsordenen som de næste sager, nemlig L 35 og L 36, at de så bare fortsætter i dum-

stolt favorisering af, hvad de selv engang har sagt, for det er jo det eneste, der sker – og det indrømmer skatteministeren mere eller mindre i det svar til udvalget, hvor han kommenterer henvendelsen fra de statsautoriserede revisors forening – skønt der, hvis man citerede fra almindelig snak, kunne gives i snesevis af dokumentationer for, at alle nu ved, at det, Fremskridtspartiet har anført, er den rigtige løsning. Det må blot ikke blive vedtaget, for man har denne glorie om sig, at man tror, at man absolut lider nederlag, hvis et forslag, Fremskridtspartiet står som afsender af, bliver vedtaget. Kerne i dette her er jo, at problemet er enkelt og let løseligt: man kan 100 pct. lukke alt det, man kalder huller osv., ved at vedtage lovforslag nr. L 35 og/eller L 36. Det er så enkelt og ligetil, men man vil simpelt hen ikke stemme for den rigtige løsning, fordi man – og det er en af de mange mørke sider ved dette Folketing og dets virke i disse årtier – er så snæversynet, at man aldrig nogen sinde kunne finde på at tro, at den blinde høne, man anser Fremskridtspartiet for, en enkelt gang kunne finde ét eller to korn. Det er jo betragtningen bag den holdning, man tager. Det passer ikke, når man siger, at ministeren har fundet frem til noget, der lukker nogle huller i forbindelse med moder-datter-selskaber osv. Ministerens forslag lukker jo ikke ét eneste hul. Man ikke bare lukker øjnene for det, Fremskridtspartiet har gjort opmærksom på, men man tager også store bind for øjnene, når man tror, der bliver lukket noget som helst. Tingene bliver mere besværlige: De menesker, der ikke er opmærksomme på lovens finurligheder, falder i fælder, og hvervsvirkomheder må lukke, fordi folk ikke har sat sig ind i, hvilken teknik de skal bruge for at sno sig uden om reglerne. Man gavner dem, man ikke vil gavne, nemlig køberne, for de får en gevaldig større fordel, mens de, der virkelig er kommet i social nød og har lidt tab, intet får ud af det, hvorimod de ville få 100 pct. af gevinsten, hvis man vedtog det let administrerbare og retssikkerhedsmæssigt fremragende forslag, Fremskridtspartiet har fremsat. Det foreliggende forslag er netop et dementi af det, som denne skatteminister startede med, og som alle andre skatteministre er startet med med samme aplomb, nemlig: Nu skal retssikkerheden i høj-sædet. Dette her er et eklatant eksempel på, at retssikkerheden igen bliver knægtet, fordi det